

ást nyernek

ai."

ujabb sorozól továbbá, léseket, me-et, költemén, ugy színul is fejtörő ten jutalomközt, az év sorsolása a. Változat- Forgó bácsi sónak min-gosítást ad; adakozásra k; a „Leve-olvasóknak, ssanak, stb. réGINEK és tést visz a száma.

és leányok, régi dia-k hozzanak t szeretettel

ó bácsi.

veskedjenek edeni, hogy t ne szen-

ára:

4 frt

2 ..

1 ..

bben postai dő-hivatalá- r tere 3. sz.

ó-hivatala.

let.

esten.

KIS LAP

KARÁCSONY-ESTE. (Lásd a 415. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

AZ ÓDON VÁR TITKA.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatása és vége.)

KÁLMÁN szinte fölvidult és valósággal megkönnyültnek is érezte a lelkét, mikor látta, hogy Aladár nem fél az olyan komoly, szigorú bírálótól sem, amilyen az ő, a Kálmán atyja. Már így talán mégis csak az ő részén az igazság és nem volt hiba a kiszabadítása.

Egyelőre azonban nem beszélhetett vele tovább, mert dörömbölés hallzott az ajtón.

— Flora! Kálmán! Mit csináltak ti itt egész nap? hangzott Aranka szava. Már ozsonnálunk s a mama hivat.

— Mindjárt, mindjárt! felelt Kálmán. Csak menj előre, tüstént ott leszünk. Aztán sugva szólt Aladárhoz: Menniünk kell, mert különben nyakunkra járnak a kicsinyek. Légy csöndesen. Majd iparkodunk, hogy vissza térhessünk.

Kiment Florával együtt és gondosan becsukta maga után az ajtót. Mialatt az ebédlőbe értek, a jószívű Flora halkán így szólt:

— Szegény Aladár, tudom, szintén jóízűen meginná a kávécskát. Most nem csak áris-tomban van, hanem még bőjtől is.

— Majd zsebre dugom számára a kalácsomat, jegyzé meg Kálmán.

— Gyönyörű vendéglálás! Tudok én jobbat. Bíz csak reám.

A többiek már ott ültek az ebédlőben az asztalnál. Flora nem ült le, hanem hízkelve lépett a mamához (Lásd a képet a 404. lapon.) és így szólt.

— Kedves mama, én meg Kálmán nagy dologban törjük a fejünket . . . meg-

lepetés lesz apácskának is. De e végből nagyon szeretnék külön ozsonnálni is. Kérlek, mamácskám, adj nekünk tejet, kávé, cukrot, kalácsot . . . de bőven ám mamácska, mert szörnyen éhesek vagyunk. Majd én ott a szobánkban megcsinálom a kávé.

Mivel Kálmán is támogatta a fortélyos kérést, a mama hamar belé egyezett. Flora tálczára rakta a szükséges holmit és senki sem vette észre, hogy három csészét szedett össze. Kálmán pedig, utána indulva, így szólt a többi testvéreikhez:

— Igaz! Ti mindjárt ozsonna után indultok, ugy-e, hogy elébe sétáljatok apácskának? Hát csak induljatok, mi Florával majd utól érünk.

— Bizony nem is várunk! felelé Aranka.

Csakugyan kísértáltak. Flora és Kálmán pedig ezalatt kényelmesen ozsonnalgattak Aladárral, ki mindig újra hálálkodott, hogy kiszabadították a vár-fogságból.

— De hát az mégis furcsa, szólt Flora. Én még soha sem hallottam, hogy vár-fogságra itélik a diákok, aki az iskolában megbukik. Mert, ugy-e, azért ítéltek el?

— Nem éppen. No, majd megtudod az egészet nem sokára, kedves Florácskám. Eleinte nem is voltam fogva, kijártam a várból, de attól a naptól fogva, amelyen ti ide érkeztek, többé ki nem eresztettek. Lassanként észre vettem, hogy rab vagyok. Megtudtam egyebet is: olyas mit, amiért mindenkép menekülni akartam; de semmi módját sem találhattam. Nagyon szigorúan őriztek, nem adhattam hírt senkinek, hozzám sem juthatott hír senkitől.

— Persze, mikor nem is tudta senki, hogy ott vagy! szólt Kálmán.

— De én tudtam, hogy ti itt vagytok és ez volt az egyedüli reményem. Egyszer integettem is, mikor a mezőn sétáltatok.

— Igen, de csak a kis Bözsike látta. Mért nem adtál jelt máskor is? kérde Kálmán.

— Mert Vilma néni... trdjátok... aki őrködött fölöttem... afféle távoli rokonom, de soha sem szerettük egymást... Vilma néni észre vette, hogy integetek és elcsukta azt a szobát, melynek ablakai erre felé nyílnak. Másképp aztán jelt adni lehetetlen volt. A falak oly magasak, a kapuk oly hatalmasak, hogy szinte sirba temetettnek [hittem magamat. De mindig biztattam mégis magamat, hogy a jó szerencse alkalmat nyithat és azért mindig a zsebemben hordoztam azt a dió-héjba rejtett levelet, melyet a kis Bözsike aztán ki is hozott neked.

— Ezt a Fillérke kutyácskának köszönhetjük, szolt Flora nevetve. Ki gondolta volna, hogy ilyen hasznos lesz a Bözsike és Fillérke barátkozása?

— No, a jó öreg Kullancsnak is pompás hasznát vettük, folytatá Kálmán. Anynyira, hogy ha Aladár előre meg nem írja ezt a módot, én bizony nem igen tudtam volna, hogyan juttassam kezébe a levelet.

— Micsoda? álmélkodott Flora. Hát mégis volt levél a nyakra-valóban, amelyet én Kullancsnak a nyakára kötöttem?

— Persze, hogy volt! És képzelhetitek, mennyire megörültem neki! felelt Aladár. Szerencsésen a kezembe kaptam és majd tánczra kerekedtem, mikor megtudtam belőle, hogy a szökés lehetséges. A föld-alatti utról sejtelmem sem volt, de mikor a levedlből megtudtam, hogy ti itt mit fődöz-

tetek föl, mindjárt eszembe jutott, hogy én meg a vár egyik föld-színti szobájában láttam pincze-lejárást és szintén csodálkoztam, hogy a lakó-szobából nyílik a pincze. Most aztán mindjárt tudtam, hogy ez nem más, mint a föld-alatti ut bejárása. Az ajtó kulcsán lánczocskán egész csomó kulcs függött s könnyű volt kitalálnom, hogy ezek az alagut közbenső ajtainak a kulcsai. Az ebédnél tehát azt mondtam, hogy nem fogok eljönni sem ozsonára, sem vacsorára. Ne is várjanak. Szereztem gyertyát, gyujtót bőven és — szerencsésen ide értem. Igazi szerencse, kedves Kálmán, hogy ezt az utat megtaláltad.

— Nem enyém az érdem, hanem ezé a kutatgató kisasszonykéé, az én kíváncsi Floriczámé, felelt Kálmán vigan. Ő szimatolt mindig holmi regényes titkokat és csakugyan igaza lett.

Kocsi-robaj hallszott az udvar felől.

— Ó, megjött apácska! kiáltá Flora. Sietnünk kell hozzá.

Csakugyan megjött az apa s volt öröm, ölekezés, mesélés! Mikor pedig az apa végre már kissé pihenni akart, elő állt Kálmán, hogy neki még valami fontos dolga volna, apa mama és Flora jöjjenek vele. És elvezette őket abba a szobába, ahol Aladár rejtőzködött. Kálmán atyja rögtön ráismert és csodálkozva, de homlokát ránczolva is szolt:

— Hiszen ez Turvály Aladár! Hogy kerül ide? Mit keres itt?

— Igen, én vagyok, szolt Aladár nyugodtan és komolyan. Innen a várból kerültem ide mint szökevény, mert ármányos czélből fogva tartottak. Hogy miképen kerültem ide, azt majd később mondom el: most azt kérem, kedves bácsi, vegyen en-

gem oltalmába és segítsen meg ellenségemmel szemben.

— Segítselek? Megvallom, amit eddig hallottam, az nem igen biztatott rá, hogy támogassalak valamiben.

— Meghiszem, kedves bácsi. Csak hogy ami gonoszat hallott rólam, az nem igaz. Hibáztam. A nagy szerencse, a jó mód elszedített. Könnyelmű voltam és kötelességeimet elhanyagoltam, ez igaz; nagy

. . . HIZELKEDVE LÉPETT A MAMÁHOZ. (Lásd a 402. lapon.)

hiba volt ez is, most már jól tudom, de jó öreg nagybátyám ezt megbocsátotta volna. Ő azonban azt hiszi, hogy aljas gonosztevő vagyok, silány tolvaj, aki megloptam őt s a lopott pénzen mulattam. Ezt a vádat

nem czáfolhattam meg, mert más valakit kevertem volna bajba, akit jótevőmnnek hittem. Inkább meghaltam volna, hogy sem eláruljam. De most már azt hiszem, fel
(Folytatása a 406. lapon.)

sak hogy
em igaz.
jó mód
köteles-
z: nagy

KARÁCSONYI VÁSÁR.

Ma derül fel Karácsonynak
Boldogító szent estje!
Minden gyermek várakozva,
Szorongással néz eléje.

Kerül fordul a sok ember,
Az utcán kél vidim zsongás.
A ragyogó boltok előtt
Nagy a sürgés, a tolongás.

Csomagokat visznek, hoznak.
Édes titok mindenikben —
Majd megvállik, mi van bennök,
Ha a láng körülte libben.

Libben-lobban, mindig jobban.
Mindig szebben, ékesebben —
Hisz' a szeretetnél misem
Lobog-lángol fényesebben!

is valakit
mnek hit-
hogy sem
iszem, fel

(Folytatás a 404. laphoz.)

vagyok oldva e kötelesség alól. Itélje meg kedves bácsi. Minap Vilma néném, aki itt a várban börtön-öröm volt, ezt a levelet vesztette el. Megtaláltam a lépcsőn és megtudtam belőle az igazat. Talán kedves bácsi is megérti.

Átadta a levelet a Kálmán atyjának, aki felolvasta. A levél így szólt:

»Kedves Vilma! Még vagy tíz napig légy türelemmel, tartsd szorosan elzárva azt az ostoba Aladárt s akkor elértük czélunkat, Ödön lesz az ur, a mi testvérünk fia ül bele a gazdag Turváry örökségébe. A jámbor öreg most már mindent elhisz és megtesz, amit mondok, csak hogy persze óvatosan köll vezetnem a dolgot, mint ha az öreg maga gondolná, akarná azt, amire rábeszélem. Ödön nagyon jól segít, ügyes kópé, már egészen megnyerte az öreget. Ma először mondta ki az öreg, hogy végkép leveszi a kezét Aladárról és helyette Ödönt fogadja fiává. Remélem, pár nap alatt végleg rendbe hozzuk, törvényesen írásba foglaljuk a dolgot. Ödön beköltözik ide a palotába és akkor aztán iratok az öreggel levelet Aladárnak, hogy mehet, ahova akar, de ide többé ne térjen vissza. Attól ne félj, hogy az az együgyü Aladár valamikor eláruljon. Inkább magán hagyja száradni a vádat, hogy lopta a multságaira való pénzt, inkább kerébe töreti magát, hogysem megvallja hogy tőlem kapta. Még hálás is irántam, mert azt hiszi, a magam pénzével tömtem s az soha sem fog eszébe jutni, hogy én szedtem ki a bankókat a gyámoltalan öreg tárczájából. Minden teljesebben rendben lesz, tehát csak még néhány napi türelmet! *Tekla.*«

Álmélkodva hallgatták végig a levelet s Flora hevesen kiáltott fel:

— Hiszen ez gonosz ármány! És most már értem. És most már tudom, miről tanakodtak ott a séta-téren. Ugy-e, apácska, te is azt hiszed . . .

— Azt hiszem, hogy itt nincs vesztegetni való idő, szólt atyja. Ha a várba észre vették szökésedet, Aladár öcsém, akkor a gonoszok távirat útján könnyen figyelmeztethetik egymást. De eleinte talán itt a környéken fognak keresni.

Megnézte az óráját.

A szomszéd állomásról két óra mulva indul az éjjeli vonat Budapestre. Kálmán fiam, mondd a kocsisnak, hogy tüstént fogjon be. Velem jössz, Aladár! Negyed óra mulva indulunk.

Erre egy kis riadalom támadt.

— Micsoda? El akarsz utazni, apácska? Most tüstént?

— Most tüstént.

És negyed órával később Aladárral együtt elutazott.

Az öreg Turváry, karos székében üldögélve, a reggeli ujságokat olvasgatta, midőn szokatlanul korán dél előtt kopogtatás hangzott az ajtón és két látogató lépet be . . . a Kálmán atyja és Aladár. Az öreg ur haragosan ránczolta össze a homlokát, de ez nem tartott sokáig. Amint azok ketten beszélni kezdtek és fölfedezték a csuf ármányt, melynek Aladár majd nem áldozatul esett, s amint felolvasták és átadták a Tekla néni levelét: az öreg Turváry eleinte ámult, aztán röstelkedett, végre bösz haragra lobbant. Csak hogy most már másoknak szólt a haragja.

— Világos! Példátlan gonoszság! És kevésben mult, hogy sikerült! Majd-nem iga-

zuk lett, hogy velem gyámoltalan jámbor
öreggel azt tehetnek, amit akarnak! De már
fölnyilt a szemem. Ohó! Mindjárt meglátjátok,
milyen jámbor az öreg Turváry . . .

E pillanatban kinyilt az ajtó és Tekla
asszony lépett be.

— Mit hallottam? mondá. Aladár ide
merészkedett jönni . . .

— Nem mondhatta tovább, mert az öreg
úr döngő hangon kiáltá:

— Igen is, merészkedett ide jönni és
merészkedni fog itt maradni is, mint az én
kedves fiam! Elvesztetted a játékot, drága-
látos hugom! Mindent tudok, minden gonosz-
ságod föl van fedezve . . .

— De kedves bátyám . . . szölt Tekla
asszony sápadtan és reszketve; én nem
értem . . .

— Ne próbáld tagadni! Itt a saját
leveled, mely rád bizonyítja, milyen gonosz
furfanggal akartad kiturni ezt a szegény
fiut, mint használtad föl gondatlanságát,
tapasztalatlanságát, de egyttal becsüle-
tes hálás szívét is; naég a tolvajság csuf
bűnét is rákented, pedig magad voltál a
tolvaj . . .

— De . . .

— Hallgass! És halld a határozatomat:
az a kép-mutató ficzkó, az az Ödön, be
ne tegye többé a lábát a házamba. Te
pedig rögtön szedd össze a czók-mókokat
és egy óra mulva kívül légy a házamon
mert különben . . . jaj neked! Pusztulj
előlem! Többé soha ne lássalak!

Tekla asszony halott-halaványan, remegve
távozott.

Az öreg Turváry pedig nagyot fújt,
aztán magához intette Aladárt és meg-
ölelte.

— Látod, gyerek, látod! Mennyi bajt
és szomorúságot okoztál magadnak is,
nekem is! mondá szeretettel.

— Ó, édes jó bácsi, nagyon, de nagyon
megbántam én már. Elszédített a jó mód,
a tulságos szerencse . . .

— Persze, persze . . . értem én azt. És
furfangos rossz emberek hasznukra akar-
ták fordítani meggondolatlanságodat. No,
de ezentul gondunk lesz rá, hogy ármá-
nyos haszon-lesők ne környékezzenek, hanem
igaz lelkű jó emberek.

— Ó, én már ismerem igazi barátaimat:
Kálmánt és az ő kedves jó testvéreit,
akiknek menekülésemet is köszönhetem.
Ugy sajnálom, hogy most egyelőre nem
lehetek velök! Tudom, őszintén örülnek,
hogy az én jó bácsim vissza fogadott a
szívébe.

— No, hát ugyan mért ne lehetnél velök?
Mert még ott nyaralnak? Hát mi nem
mehetünk oda? Mi?

— Az pompás volna! De hát bácsikám-
nak bajos . . .

— Hogy béna a lábam? Majd kocsiba
emelnek az inasok. Ugy is szeretném még
egyszer látni őseim várkastélyát. Holnap
utazunk, punktum. Rab voltál az ódon
várban, hát légy most majd ur is ugyan-ott.
Mától fogva a fiam vagy.

Néhány nappal később tárva nyitva állt
a turvári ódon vár kapuja. Ki- és bejár-
hatott rajta, aki akart. Jártak is sokan,
sorba jöttek az öreg Turváry régi barátai
és ismerősei. Az udvaron, bástyákon, tor-
nyokban pedig reggeltől estig vidám zsvaj
és kaczagás hangzott, víg gyerek-csapat
játszott a zeg-zugos vén épületben; a leg-
vígabb pedig Flora volt, aki pajkosan incesel-
kedett a vén örrel:

— No öreg, hiába mesterkedett, mégis csak kitudtuk az ódon vár titkát és most már magunk is itt vagyunk.

Az öreg pedig, aki most már éppen nem volt olyan mogorva, nevetve felelt:

— Jaj, drága kisasszonykám, azt köllött cselekednem, amit a gazdám parancsolt. Jobb szeretem én, hogy így fordult a dolog sorja. És bizony, ha már az öreg Kullancs-nak olyan jó hasznát vették, csinálhatna a kisasszonyka neki új nyakra-valót.

Meg is kapta Kullancs a nyakra-valót.

Egyik napon Aladár vezetése mellett végig sétáltak Kálmán és testvérei a földalatti titkos uton is, de bizony be is érték ezzel az egy sétával a dohos, nyirkos alagutban. Inkább jártak künn a fényes napvilágon, nem kutattak titkokat, nem is volt többé mit.

Boldogan töltötték a nyarat és sok emlékekkel eltelve tértek az iskolai év közeledtével vissza Budapestre. Kálmán és Aladár igaz hű barátok lettek újra, és majdnem minden szabad idejüket együtt töltötték, igen gyakran az öreg Turvárnál, aki teljesen fölvidult és egészen boldog volt, látván, milyen derék fiu lett Aladár-ból. De még Florának és a többi testvéreknek és a szüleiknek is sokszor el köllött látogatniok az öreg urhoz, akiről senki sem mondta többé, hogy indulatos zsémbes öreg, mert inkább abban találta legnagyobb örömét, hogy a vidám, boldog gyermek-sereg ott zibongott körülötte és derültté varázsolta öreg napjait.

Nyelv-gyakorló feladvány.

A betűkből, melyek a

Természet

szóban foglaltatnak, legalább 40 más önálló szó alkotható.

Mely szók azok?

(Megjegyzem, hogy minden betű csak annyiszor használható, a hányszor a feladott szóban előfordul s az összetett jegyű betű szét nem választható. Továbbá ki vannak zárva a ragozott és hajtogatott szó-alakok, a családnevek, idegen szók és az olyanok, melyek nincsenek általános használatban; az igéknek pedig csak a jelen idő harmadik személybeli alakja érvényes.)

A legtöbb helyesen alkotott szó beküldője, vagy, ha többen küldenek egyenlő számú helyes szót, az elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A hősök“.

Görög tündér-mesék gyermekek számára, írta Kingsley Károly, angoltól fordította Pulszky Ágost, hat könyomatú képpel, diszes kötésben.

Gyorsvonaton

*HÓBA borulva vágat a vonat,
Kiséri borongó téli alkonyat.
Zegernyész, zúzmarás, fehér világ . . .
A fűtött szakaszban négy kis diák.*

*Vidáman csevegnek, csattognak ők —
Most kezdik a boldog szünet-időt.
Amit a Karácsony alkalma ad,
S aminek uj-évre vége szakad.*

*Tata-tóvárosi Kegyes Atyák
Kolostorát már messze hagyják.
Ott járják ösvényét a tudományak —
S Karácsony táján mind haza vágynak.*

»Ó, csak már honn volnánk!« — mondja
Feri,

Bandi meg enyelve ezt feleli:

»Hisz' ez a gyorsvonat nem fut, csak mászik,
Pedig még jó hajtás van ám hazáig!«

»Az ám, még jó hajtás!« — szól Ala-
dár,

»Repülni szeretnék mint a madár!
De soká nem köll már várnom talán,
Hogy megöleljem az édes anyám!«

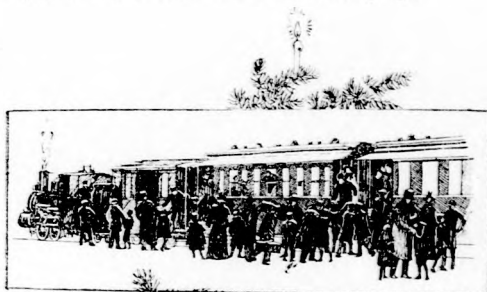

Gazsika komor lett; — most veszik észre,
Társukat a fiuk szemügre véve,
Hogy talpig fekete a ruha rajta . . .
Gazsít már nem várja az édes anyja!

Van apja, van nénje, van bátyja néki,
Van aki szeresse, tudja ő s érzi —
De hogy a régi seb új irt találjon,
Te add meg, magasztos, boldog Karácsony!..

Mohó dübörgés rázza a léget,
Utasink immár a vashidra értek.
Ablakon kódön át csillog a páros,
A tornyos, kupolás magyar főváros,

Fölugrik ujjongva a négy diák,
Keresi kapkodva a holmiját.
Egy dörgés — s vonatuk czéljához ér . . .
Légy üdvöz, tündéri Karácsony-éj!

Oszkár bácsi.

EMILKE KARÁCSONY-FÁJA.

— Apróka történet, képpel. —

NAGYON jó kedve volt Emilkének. Látta őt, amit látott, ámbár úgy tett, mint ha semmit sem látna. Máskor is így volt ez a karácsonyi kedves ünnep előtt: mama, apa mind-untalan sietve zártak el a szekrénybe egy-egy esomagot, melyet vagy maguk hoztak, vagy a boltos küldött. Jól ismerte Emilke azt a boltos inast; a kisvárosban, ahol laktak, kevés bolt akadt, ismerte Emilke valamennyit.

Egyébiránt nem is volt titok. A mama maga is említette, hogy a Jézuska alkalmasint megemlékezik Emilkéről is, ha jól viseli magát.

— De szép karácsony-fáról is kell gondoskodni, szépen földiszécseni, hogy méltón fogadjuk a Jézuska ajándékait, szólt Emilke.

Mert nem is igazi karácsonyi öröm, ha ott nem ragyog a nagy asztalon a karácsony-fa a sok, sok apró gyertya fényében, arany papiros-lánczocskával, dióval, almával és mindenféle apró csemegével tele aggatva. Emilke maga is buzgón fáradozott az ékességek elő-készítésében.

— Csak idején itt legyen a fácska, hogy szépen fölékesithessük, mondá.

— Itt lesz, felelt az apa. Találkoztam az öreg Mihály gazdával. Azt mondta, hogy most is ő fogja a városkát ellátni karácsony-fákkal.

Mihály gazda a jó pár mértföldnyire levő fenyves erdő melletti faluban lakott és mindig ő hozta a városkába a karácsony-fának való fenyőscéket. Jól tudta már melyik házba milyen kell.

Találkozott vele Emilke is. Még pedig épp a házuk kapujában és akkor, midőn

Emilke ugyan-abban a házban lakó szegény kis Palikának a fülét huzogatta. Mert hetyke, kevély legényke volt Emilke, szerette megkínozni a gyöngébbet. A jó öreg Mihály gazda a fiával, Bandival balagott arra felé és szeliden szólt:

— No, no, urficskám, ne bántsa azt a kis Palikát!

— Mi köze hozzá? pattant föl Emilke.

— Nem sok, az igaz, felelt nyugodtan az öreg gazda. De hát, tudja urficskám, a Jézuska nem szereti az effélet. Pedig készülünk ám, hogy az urficskának is szép karácsony-fája legyen.

Emilke gunyosan fölkaezagott.

— Persze, majd ilyen együgyü vén parasztnak van abba bele-szólása!

Az öreg megvonogatta a vállát.

— No, hát úgy is jól van. Gyerünk, Bandi fiam!

Másnap reggel otthon az öreg gazda vizsgálódva nézte az eget.

— Azt hiszem fürgeteges idő lesz. Bandi fiam, még ma befogunk a szánkóba és fölmegyünk az erdőbe kárácsony-fákat vágni.

Indultak is szaporán és végezték az erdőben a dolgukat. Mihamar tele volt a szánkó nagyobb-kisebb fenyő-fácskákkal (Lásd a képet a 416. lapon.) s az öreg gazda pontosan megolvasta.

— Ez a tiszteletes urékhoz . . . ez a patikárius urhoz . . . ez a boltoséknak . . . no, elég lesz. Nem szabad haszontalanul pusztítani a fát.

— De édes apám, abba a házba is köll, ahol tegnap azzal az urfival beszélt.

— Igaz a! No hát még ezt az egyet vágjuk ki.

Nagyon jó volt, hogy idején megjárták az erdőt, mert csakugyan fürgeteges idő

következett, nem lehetett fönn járni a hegy-ségben.

Benn a városkában nem törődtek a hó-viharral, hanem készülődtek mindenütt a karácsony-esti ünnepre. Emilke pedig ugyan-csak türelmetlen kezdett lenni.

— Már hozzá kellene fogni a fácska díszítéséhez, különben el nem készülünk, panaszolá.

— Az ám, szólt az apa. No, majd elhozza Mihály gazda. A patikáriuséknál már ott járt . . . beszélte, hogy a nagy hó-viharban alig tud beszánkózni. Bizonyosan nem rakhat fel sok terhet, nyilván több fordulót köll tennie.

De másnap is hiába várták s az apa, látva Emike busulását, szívesen küldött volna külön embert is az erdőbe. De ebben a gonosz időben senki sem vállalkozott ilyen veszedelmes sétára.

*

Végre, Karácsony szombatjának reggelén, az ablaknál leskelődő Emil fölkiáltott:

— Jön, jön! Hozza, hozza! Ott jön a Bandi egy fácskával. No, nagy iparkodással még elkészülünk estig.

Csakugyan jött a Bandi gyerek, be is fordult a kapu alá; de csak hiába várták, hogy becsöngessen. Türelmetlenségében Emilke kiszaladt az udvarra. Bandi épp vissza felé jött az udvar tulsó végéről, de üres kézzel.

— Jaj, Bandi, hát hol az én fácskám? kérde Emilke izgatottan.

— Az urfi fácskája? szólt Bandi. Azt biz' én nem tudom.

— De hiszen most hoztad be . . .

— Én? Nem én! Annak a kis Palikának küldött az édes apám egy fácskát.

— Hát nekünk nem hoztatok?

— Nem ám! Ugy gondolta édes apám, hogy nem is köll, mert az urfi azt mondta, hogy az olyan együgyű vén parasztnak semmi köze az urfi karácsony-fájához.

Ezzel Bandi odább állt. Emilke hűledezve bámult utána, aztán sírva fakadt és végkép elkeseredve tért be a szobába. Most már nem lehetett a bajon segíteni.

Leszállt a Karácsony-est, de Emilkének nem telt benne igazi öröme. Kis testvérei is elégedetlenek voltak. Kaptak sok szép ajándékot, de hiányzott valami — a csillogó kedves karácsonyfa. E nélkül szinte azt hitték, mint ha nem is volna igazi szent Karácsony-est. Kelletlenül, kedvetlenül ögyelegtek a szobában. A szülék is boszankodtak s az apa haragosan mondá:

— No, kerüljön csak elém az a Mihály gazda! Igy megfélekedezni rólunk, mikor még külön is emlékeztettem! Majd megmosom a fejét!

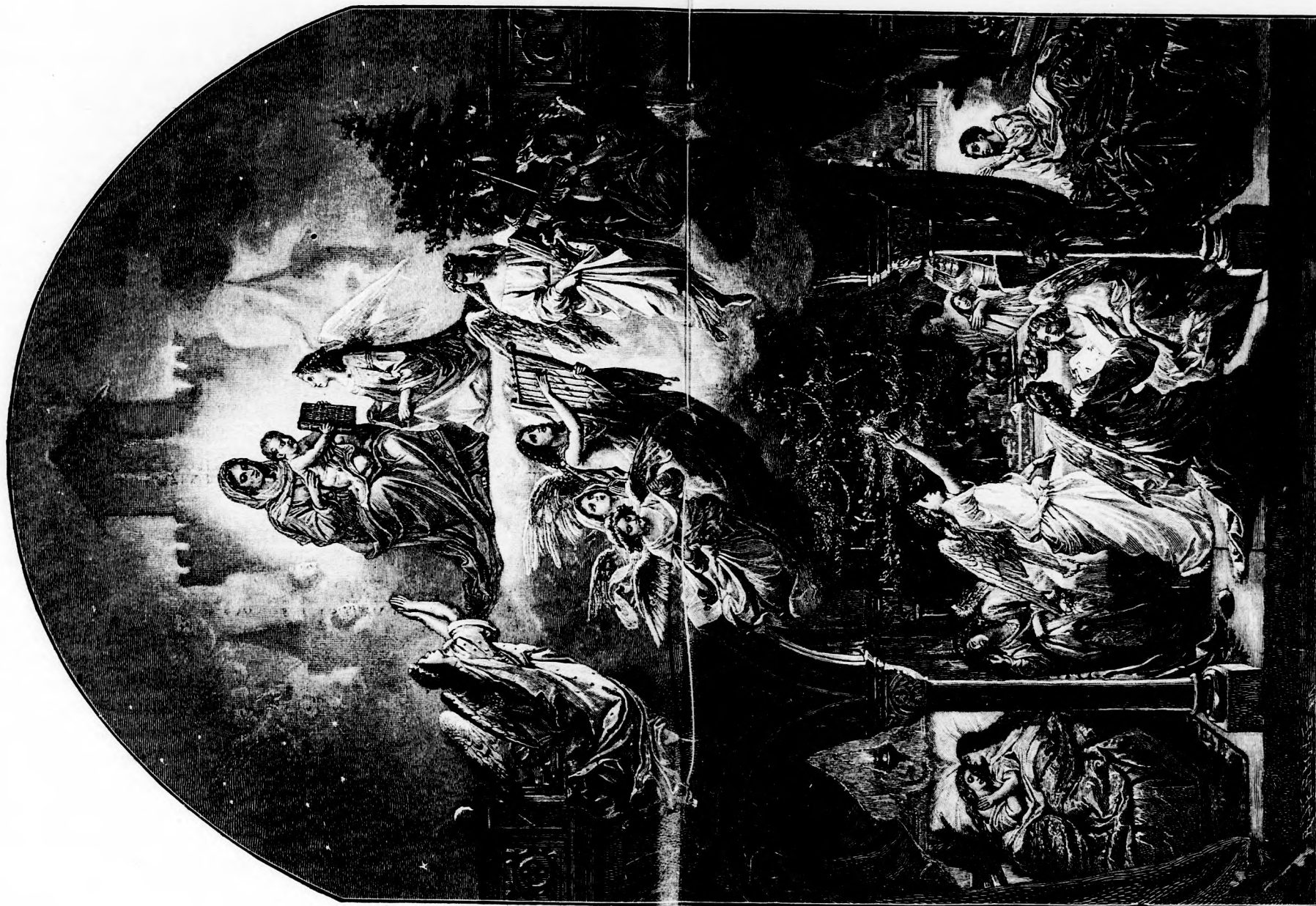
Most hökkent csak meg Emilke. Ő már tudja, mért feledkezett meg róluk az öreg gazda: de ha az apa megtudja, alig ha lesz jó mulatság belőle. Még talán legjobb, ha maga vallja meg őszinte bűnbánattal.

És akadozva, sírdogálva meg is vallotta. S apja aztán komolyan szólt:

— Ugy! Most már értem. Nagyon jól tette Mihály gazda. Megtanultad, hogy nem szabad hetyke, durva szóval, megvető kicsinyléssel illetni a szerény sorsu embert sem, mert sokszor a szegény munkás fáradozása szükséges hozzá, hogy örömet érhesünk meg!

Szent Karácsony.

Dicsőség az Urnak fenn a felhők felett!
Földön az embernek békeség, szeretet!

JUTALOM KISORSOLÁSA.

JLJUTOTTUNK a »Kis Lap« LIII. kötetének utolsó számához és így megjött annak is az ideje, hogy kisorsoljam a jutalmakat azok közt, akik az elmúlt év elejétől fogva mostanig legszorgalmasabban küldték be a különböző rejtvények és feladványok helyes megfejtését.

Örömmel tapasztalom, mily nagy azoknak a száma, akik mint legszorgalmasabb megfejtők részt vehettek a kisorsolásban. Még pedig a következők:

Boros Emmike, Graefl Paula és Márta, Kis Károly, Koronthály Zoltán, Sier Friczi, Mérey Ágosta, Záborszky Mariska és Dezső, Badiés Gizi, Esterházy Erzsébetke, Kazy Livia, Bohrandt Lajos, Bogyay Ernő, ifj. Kőrösi Károly, Farkas testvérek, Bolyó Pálma és Károly, Masjon Márta és Vili, Herczeg Ilonka és Albert, Przybilla Jenő, Nékám István és Ervin, Számek Margit és Zoltán.

A sorsolás szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek:

Bogyay Ernő, Igalon, (48 helyes megfejtéssel.) Jutalma: »Egy magyar diák élete Mátyás korában«, történeti elbeszélés, számos korhű képpel, írta *Donászy Ferencz*. Díszes kötésben.

Mérey Ágosta, Nyitrán, (46 helyes megfejtéssel.) Jutalma: »Tündérmesék a való életből«, elbeszélés, írta *Ambrozovics-Mesz-lényi Ilona*. Díszesen kötve.

Zaborszky Mariska és Dezső, N. Atádon, (45 helyes megfejtéssel) Jutalmuk: *Heted-hét-országról*«, mese-gyűjtemény, írta *Kemenzky Kálmán*. Dísz-kötésben.

GÁBOR BÁCSI.

JLYAN fura bácsi volt! Mindig tudott valami mókát. Egyszer elibénk állt aztán így szólt:

— Halljátok-e, ti süvölvények! Tudok ám én egy végben beszélni akár melyik hangzón.

— Nem lehet az, Gábor bácsi! kiáltozták kötekedve a fiúk.

— Hogy nem lehet? No már most csak azért is *u*-ban fújom.

— Halljuk hát! zajongtak mind a gyerekek.

— Ide figyeljete! ti apró pernahajderek! Rágyujtok. Azt mondja hogy aszongya: *Kuruczul fúr, kutyát szúr, rút, csúf kulesbu! gyárt, hunczut uj furád*. No lurkók, tudtok-e ilyet?

— Pompás volt! kiáltozák az aprók. Igyék egy pohár bort ebből az új karczsból, aztán mondjon mást is, Gábor bácsi!

— Csend, figyelem! Most *e*-ben megy a nóta. Azt mondja hogy aszongya: *Hé néném nézz szét! Kék még két szék, négy szép kék, két rég gyékény és négy kék hévér, kéznél lévén még révéskéknél hét fék*.

— Eljen Gábor bácsi! ujongtak a gyermekek. Már most következzenek az *ö* bötü!

— Hapták, legénység lányság! Itt az *ö*. Azt mondja hogy aszongya: *Csötö-tökön hőresög löszök, mögpörölöm, köpködöm csökönyösködő Sömörös Dömötört fölöstököm közt. Lösz örömdől fölcöpörödlött Ödönöm ö mög hogy mögött zsörtölödjön. Böles, szörköntöst ölt, öröndhöz több örömdöt tölt. Öt pörölös török öt röhögő görögöt dögyönyözött mög*

A kis hallgatók ugrándoztak a nagy vigságtól.

— Gábor bácsi csak ember a talpán! No még egy pohárkával ebből az újból!

— Rátok köszöntöm és azt jelentem tisztelettel hogy: *ürüt küldtünk Kúrübül, gyüszüt Tühütümtül. Hü szü türj, gyürj! Fürj, gyüjj! Fütü lüjj!* Es mert olyan jó karczossal itattatok meg, ezzel fejezem be, hogy aszongya: *Folytonos jó bortól szomorodott torkod, hogy orvosolod most csobolyóból, ó komolykodó, csoszogó, potrohos Bokros Ottó?*

— Hát az *i* meg az *e*? rikoltozták a kis hallgatók.

— Azt magatok csináljátok és küldjétek be Forgó bácsihoz, lássam: birtok-e velök?

KARÁCSONY-ESTE.

(Képpel a ezimlapon.)

HARANGZUGÁS éjféli —
 Dicsőséggel van teli.
 Dicsőséggel és malaszttal.
 Mely jölemel és vigasztal.

Csillagfényes éjjelen,
 Egy kis angyal megjelen.
 Végig repül a világon,
 Hogy minden lelket megáldjon.

Bár apróka a keze,
 Ezer jóval van tele.
 Drága angyal, szórjad, hintsed
 Kezecskédből a sok kincset!

Hintsed ajándékokat:
 Kicsinynek bábut lovat.
 Az édes szülék szívébe
 Szálljon öröm, szálljon béke!

MARISKA ÉS JANIKA.

— Karácsonyi mese. —

(Képekkel a 417., 420. és 421. lapokon.)

MÁR leszállt az est, Karácsony szent
 estéje. Vidám, boldog est soknak, de
 nem mindenkinek.

Nagyon hideg, havas est volt és nagyon
 sötét.

De nem! A felhők épp szakadoztak és
 kibukkant a hold sápadt képe. Bekukucs-
 kált minden hová nagy Budapest városá-
 ban, a szegényes szobácskába is ott a
 város egyik nagy házának a leghátsó zugá-
 ba, ahol a kis Janika kuporgott. A kíván-
 csi hold rávilágított a terítettlen asztalra,
 tűz nélküli tűzhelyre, a didergő fucskára.
 Alkalmasint nem nagy kedve tölt benne,
 amit látott, mert aztán hirtelen elbujt
 ismét egy sűrű felhő mögé és újra teljes
 sötétség lett a szobában.

A fiu pedig csöndesen sirdogált.

— Ó Mariska, hol maradsz el oly sokáig?
 Csak legalább te itt volnál már! sóhajtá
 halkan.

Karácsony estéjén talán pontosabban
 teljesülnek a kívánságok mint máskor.
 A kis fiu kívánsága legalább iziben telje-
 sült, mert már a következő pillanatban
 fölnyílt a nyikorgó sarku ajtó és belépett
 valaki. Ez a valaki aztán valami nehéz
 csomagot dobott le a földre és vidáman
 szólt:

— Itt vagy, Janika? Sötétben üldö-
 gélsz?

A kis fiu örömkialtással ugrott föl.

— Marika! Jaj, csak hogy már itt vagy!
 Ugy féltem itt egymagam . . . olyan sötét
 van . . . és úgy fázom! Ha ketten vagyunk,
 akkor nem félünk, ugy-e?

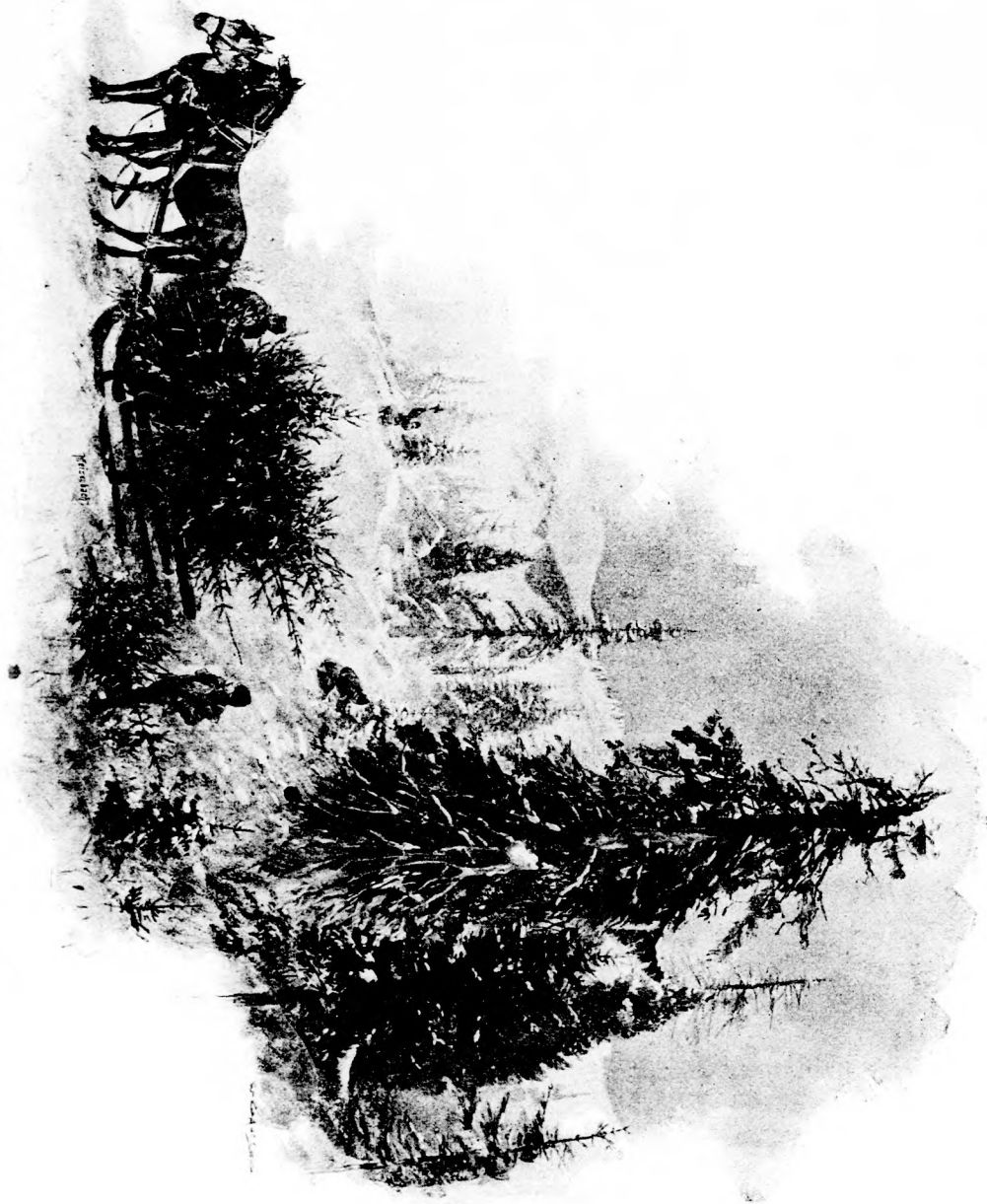
— Csöppet sem fogunk félni. És ne
 busulj, fázni sem fogsz, sötét sem lesz.
 Karácsony estéje van, mi is gyujtunk gyertyát,
 meg jó tüzet is. Ó, meglásd, milyen
 pompás meleg lesz mindjárt!

Gyujtó-szál szerzent s egy vékonyka gyertya
 lángja világította meg a szobát. Látni
 lehetett a testvéreket. A nagy ház gazdag
 lakói beláthattak az alacsony ablakon, ha
 ugyan arra felé tévedtek és érdemesnek
 találták, hogy bekukkantsanak.

A biztató, bátorító hangból, mellyel
 Marika még a sötétben biztatta Janikát,
 azt lehetett volna következtetni, hogy Ma-
 rika valami tekintélyes, élemedett szemé-
 lység. Nem biz' a! Alig egy fejjel volt
 nagyobb Janikánál, a ruhácskája pedig
 éppenségesen olyan szegényes volt, mint a
 Janikáé. De hát mégis csak nagyobb volt
 és öregebb.

(Folytatása a 417. lapon.)

... TELE VOLT A SZÁNKÓ FENYŐ-FÁCSKÁKKAL. (Lásd a 410. lapon.)

(Folytatás a 415. laphoz.)

— Karácsonyi ajándékot vásároltam neked, Janikám, azért jártam oda oly sokáig. Nézd!

És az ajtó mellett heverő csomóra mutatott.

— Mennyi fa! csodálkozott Janika.

— Ugy-e? Nehéz is volt ám, alig bírtam. De most aztán tüzet rakunk is, és

olyan pompás meleg lesz a szobánk, hogy a királyé sem különb.

— Jaj de jó lesz! De hol szereztél olyan tömérdek pénzt, hogy ennyi tüzelőt vehettél?

— Egész délután söprögtem a havat a sarki boltosnak az ajtaja előtt. Két szép tizeskét adott. Sokáig törtem a fejemet, mit szeretnél legjobban...

... TURKUS, BURKUS, TALIÁN — VEGYEST FIU ÉS LEÁNY. (Lásd a 419. lapon.)

— Ó, nagyon jól találtad el... Nézd, a kezem már egészen megkékült... úgy fáj a hidegtől!

— No, mindjárt nem lesz semmi baj. Megrakjuk a tüzet és piritunk kenyeret. Még maradt délről egy-egy darabka.

Csakhamar vígan pattogott a láng a tűzhelyen, a takarékos Marika pedig elfujta a gyertyát, mert a tűz eleget világított, kivált hogy egészen közelre húzódtak

hozzá. Jótékony meleg áradt szét, s Janika, mikor már újra tudta mozgatni meggémberedett ujjait, benyult a zsebébe és diadalmasan húzott ki onnan egy kis csomagot.

— Én is adok neked karácsonyi ajándékot Marika! A szomszéd Annuska adta nekem és meg is akarta sütni... de nem engedtem, mert bizony még magam találtam volna megenni. Pedig neked szántam: te délben nekem adtad a nagyobbik darab kenyeret.

— Mi az? Ó, gesztenye! És mennyi! Egy-kettő . . . tiz darab! No, ezt most megsütjük és szépen osztozunk rajta. Már van jó parázs.

Oda kuporodtak a tűzhöz és lesték, míg megsül a gesztenye. Egymás után eszegették aztán s már csak kettő volt hátra. Nagyon kellemesnek találták, hogy a meleg tűzhelynél egymáshoz simulva üdögélhetnek és eszegethetnek, mialatt künn folyvást hullott a sűrű hó, mint ha szinte el akarná temetni a világot. Persze, mások még sokkal jobban vannak és ők is tudnának valamit, aminek nagyon örülnének. Elmélázva bámultak a tűzbe és Janika halkan fölsohajtott:

— Marika . . . ugy-e . . . milyen jó volna, ha anyáskánk is itt volna! Ó, mikor lesz újra itt?

— Nem tudom. Mikor utoljára voltam a kórházban, azt modták, hogy még nem ereszthetik haza. Pedig már három hete van ott.

Megint bele bámultak a lassanként lohadó tűzbe . . . Egyszerre csak az utolsó két gesztenye nagyot pukkant és lepattant a tűzhelyről, még pedig. ó! . . . milyen szerencsétlenül! A héja ott hevert mindegyiknek a földön, de a magva elgurult, eltűnt. Hiába nézegettek körül, nem látták.

— Ejnye no! sajnálkozott Janika. Hova is lettek?

Ekkor egy édes, lány hang szólalt meg:

— Ne töltsétek kereséssel az időt, hanem üljetek be a helyökre és induljunk.

A két testvér csodálkozva nézett körül. Ki beszél? Nem láttak senkit, a szobában pedig oly kevés volt a butor, hogy ott ugyan senki sem játszhatott bujósdit.

— Hamar, hamar! sürgette a hang.

Es Janika egyszerre csak oda mutatott az ajtó kilincsére és Marikához simulva sugta:

— Nézd, nézd . . . ott!

Ott a kilincsen lebegett valami szárnyas kis alak . . . csöppecske, piczike . . . talán tündér . . . de talán mégis inkább angyalka, olyan fehér és ragyogó volt. És újra megszólalt:

— Szaporán, szaporán! Szegény elhagyottak vagytok, tehát ti is helyet kaptok az én urnóm csarnokában. Mossátok meg a kezeteket, arczotokat és hamar bujjatok be!

Marika gyorsan a vizes dézsához huzta Janikát.

— Hamar, mártsd be a kezed, azután meg a fejed!

— Juj, de a víz nagyon hideg! huzódott Janika.

Mert Janika, mi türes-tagadás, nem nagy barátja volt a hideg víznek. De hát már csak megtette és lám! . . . a víz nem volt hideg, inkább kellemesen langyos és most már ő biztatta Marikát. És amint aztán törülköztek, csodálatos módon egyre kisebbre és kisebbre zsugorodtak össze és végre — hiszitek nem hiszitek — akkorkák lettek, mint a kis ujjamnak a legkisebbik ize.

— No, most már bebujhattok, szólott az ezüst hang.

— Hová? Mibe?

— Ott van előttetek.

Volt pedig mindegyikök előtt egy-egy üres gesztenye-héj, melynek elgurult a magva. Megpróbálták és hogy, hogy nem: nagyon jól bele fértek, mindegyik a magáéba. És a mint beleültek, a héj klipp! klapp! . . . össze csukódott, aztán föl pattant a levegőbe s ők csak azt érezték, hogy röpülnek. És nem félték, nem biz' ők, egy csöppet sem.

Végre hirtelen nagyot koppantak és nem lebegtek többé. A gesztenye-héj szétnyílt. Kiléptek s eleinte olyan nagy fény ragyogott a szemökbe, hogy szinte elkápráztak tőle. Lassan-lassan, amint hozzá szoktak, látták, hogy egy nagy, csillogó palotával állnak szemben, melynek kapujába mindenfelől seregestül tódultak gyerekek.

— Marika, sugta Janika, talán nekünk is abba a palotába köll bemennünk.

— Nem tudom... én nem mernék...

De a kapuból hívás hangzott:

— Szaporán, gyerekek! Ne késlekedjétek! Aki eljutott idáig, sétáljon be mind egy szálíg!

Már erre a biztatásra csak neki bátorodtak és siettek a többiek után. Pompás márvány lépcsőn haladtak föl s nagy csarnokba értek, mely ugy tündöklött az aranytől és kristálytól, hogy azt én le sem tudnám írni, olyat csak festeni és álmodni lehet. A csarnok végében pedig alabástrom trónuson ült egy jóságos tekintetű nő és mosolyogva integetett a belépők felé.

— Jőjjetek! Jőjjetek! Ahá, végre! Janika és Marika, még csak titeket vártunk, mert itt ma tiétek az elsőség.

— Jaj dehogy, hebegte ijedten Marika. Jó lesz nekünk leghátul is.

— Ó nem! Ti vagytok a legszegényebbek és a legjobbak. Elhagyottan éheztek és fáztatok, mégis arra gondoltatok, hogy egymásnak szerezzetek valami kis örömet. Menjünk hát a lakomára és ti ültök én mellett.

Nagyon álmélkodott Janika. Ki lehet ez a jó néni, aki oly nagyon megbecsüli őket? Kérdezte is sugva Mariskától, de ezuttal Mariska sem volt okosabb. Igen, ha olvasni tudtak volna, akkor bizonyosan

már bejövet elolvassák a fölirást, mely a palota kapuja fölé ragyogó betűkkel volt bevésve. De hát ők bizony még nem ismerték a betűt.

No, nem is sokat törték rajta a fejüket. Megindultak jóságos pártfogójukkal egy nagy ajtó felé s utánuk párosan lépkedtek mind a többiek, amiféle nemzetség csak van a világon: magyar, német, tót meg rác, szerezsen és bunyevácz turkus, burkus, talián, vegyest fiu meg leány. (Lásd a képet a 417. lapon.) Csak abban volt mind egyforma, hogy szegénység rítt le róla.

A nagy teremben olyan hosszú asztal volt terítve, hogy nem is lehetett egyik végéről a másikig látni. S a nyájas háziasszony így szólt:

— Asztalhoz, gyerekek, aztán vigan egyetek! Aki szegény, szükölködő, annak a mai szent estén *Jótekonyság* terít asztalt.

Mi mindenféle csoda jó falat került ott az asztalra, azt már igazán el sem lehetne mondani. De a kis Janika sajátságos módon egyszerre csak mint ha elszomorodott volna. A jóságos házi asszony mindjárt meg is kérdezte:

— No, Janika, mi baj? Nem izlik amit kaptál?

— Ó dehogy! Csak arra gondoltam, hogy szegény jó anyácskám...

— Ne busulj, róla sem feledkezünk meg.

Mikor a lakomának végére értek, a háziasszony így szólt:

— Most jön a csemege s vidám játék is vele, a csemege fölülről fog hullani s ki mit elkap a levegőben, az mind az övé. Hát ügyesek legyetek, mert ami a földre esik, azt már nem lehet fölszedni, az eltűnik nyomtalan.

A hosszú terített asztal eltűnt és aztán rögtön hullani kezdett a csemege-zápor: alma, dió, narancs, szőlő, csukorka és más sokféle.

No, volt is kapkodás, ugrálás és kacagás! Majd fölvetették az óriási termet. Nem volt ám könnyű elkapni a potyogó csemegét, mert nagyon sebesen röpült lefelé.

. . . ADOTT NEKI . . . CZUKORKÁT. (Lásd a 421. lapon.)

Janika folyton kapkodott, de még egyet sem tudott elkaparintani.

— Ó, nekem egy sem fog jutni! sóhajtá busan.

Biz' ez meg is esett volna rajta, ha nincs ott testvér-nénikéje. Marikának már tele volt mind a két keze, hát persze mindjárt arra gondolt, hogy megossa Janikával.

és ka-
termet.
potyogó
lt lefelé.

— Ne busulj, Janika. Gyűjtöttem én már eleget kettőnknek is.

— Mindjárt adott neki egy szép almát, meg tarka selyem papirosba göngyölt czukorkát. (Lásd a képet a 420. lapon.) Így aztán Janikának is mindjárt vissza tért a jó kedve.

A gyerek-sereg már szinte bele fáradt a csemege-vadászatba, de már gyéribben is huldogált a csemege, mikor a palota jóságos asszonya így szólt:

— Most már siessetek haza, gyerekek, mert leszállt a Karácsony-est s ahhoz, aki érdemes rá, ellátogat a Jézuska. Épp most halad el itt a kapu előtt. Talán int valamelyiteknek, hogy épp hozzá készül.

Rohantak mindnyájan kifelé s Janika és Marika értek ki legelsőknek. Hideg volt künn és nagy hó; nem csoda, mikor egész nap havazott. És ott jött . . . nem, nem gyalog jött, ebben a nagy hóban bizony nem is jutott volna előre . . . angyalkák-

. . . ANGYALKÁKTÓL VONT KIS SZÁNKÓN.

tól vont kis szánkón siklott tova a kis Jézuska és . . . igen . . . semmi kétség . . . éppen Janikáéknak intett, hogy siessenek hozzá.

Siettek is, mert bizonyosan föl akarja őket venni a szánkóba. Ó! Csak hogy Janika nem boldogult a mély hóban, elsüppedt és sóhajtván mondá:

— Marikám . . . én nem bírom tovább!

— Ó, de kár! Akkor hát én is itt maradok veled.

— Nem! nem! Legalább neked jusson az örömből. Siess, vezesd magaddal a Jézuskát.

De Marika nem hagyta el, lehajolt hozzá és karjaiba emelte.

— Majd én viszlek.

— Ó, nem birsz el.

— Dehogy nem. Tudod, mi soha sem hagyjuk el egymást.

Birta-é, nem-é? . . . azt már Janika nem tudta, mert kábultan csukódtak le a szemei.

ha nincs
már tele
mindjárt
kával.

Mikor fölocsudott, maga mellett látta Marikát és látott még más egyebet is, hogy szeme-szája elállt.

— Marika . . . hát haza birtál hozni? És az angyalka is ide talált?

— Ó, pontosan rátalált az ajtónkra, felelt Marika rejtélyes mosollyal. Nézz csak jól körül, majd látsz sokat, aminek örülni fogsz.

Janika legelőször is azt látta, hogy a markában aranyos papirosba göngyölt czukorka van . . . Talán azokból való, melyek amott a légből potyogtak? Nem ért rá, hogy a fejét törje rajta, mert az asztalon szép kis karácsonyfát pillantott meg, melyen sok gyertyácska ragyogott, a fácska alatt pedig fonatos kalács, teli tál sült, sok alma és dió, de meg jó meleg czipőcske, ruhácska és más kedves és hasznos holmi feküdt. Oda sietett Janika, de mégsem oda jutott, hanem túl az asztalon valakihez, akit eddig a karácsony-fától nem látott.

— Anyácskám! Édes kedves anyácskám! Csakhogy itt vagy újra!

— Itt, kedves gyermekeim, szólt a még kissé sápadt anya s magához ölelte kis fiát. A jó doktor urak meggyógyítottak és haza bocsátottak ide; s épp arra érkeztem, hogy egy áldott angyal . . . tudjátok az első emeletről az a jó urnő, számotokba is bőven juttatott a szent Karácsony-est örömeiből.

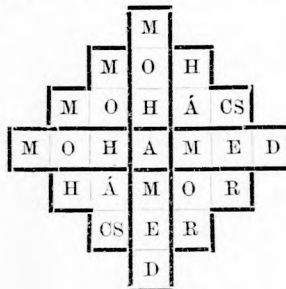
Janika elgondolkozva nézett anyjára.

— Ó, tudom, mondá. Ezen a szent estén nincs senki elhagyatva . . . Mindenkihez megmutatja az utat Jézuskának az áldott *Jótekonyság!*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIII. köt. 24-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

Helyesen fejtették meg: Kis Károly, Jurenák Ferencz, Bohrandt Lajos, Gyermekek Kálmán, Mérey Ágosta, ifj. Körösi Károly, Freund Imre, Astleithner Teréz és Artur (Azt írjátok: »beteg voltam«; kettőtök közül melyik? *F. b.*) Eysner Frigyes, Robitsék Anna, Kain Albert, Koch Imre és ifj. Kovács Dezső (Csak kivételesen jegyzem be a neveteket, mert ennek kapcsán figyelmeztetni akarok arra, amit, úgy látszik, nem tudtok: hogy az olyan tépett, rongyos, piszkos papiros darabkára írt sorokat nem szoktam figyelembe venni, mert ilyen levelet küldeni: illetlenség. Az ilyen levél küldőjének a neve nem juthat be a lajstromba. Jövőre tehát rendes, gondos levélkét várok *F. b.*), Csatay Gyula, Hollós László, ifj. Bécsy Lajoska, Breszlauer Blanka, Spiegel Etelka, Wachsmann Gusztó, Graefl Paula és Márta, Barts Giza és Jozefina, Przyhilla Jenő, Pilz Erika és Felice, b. Gerliczy Felix és Marga (Margit? Margot?), Hein Etel, Molnár Ferencz, Fekete Kálmán, Győri Géza és Pál, Sztankovánszky Tibor, Szitányi Mariska, Keresztély Ernő, Sugár Kálmán, Adler Lajos, Baranyai Zoltán, Haksch Mariska és Ilonka, Steiner Olga, Leo, Dezső, Misi és Károlyka, Piller Géza, Schwarz József és Béla, Herczeg Ilona és Albert, Bogay Ernő, Kenyeres Janika, Esterházy László, Jakab Piroska, Záborszky Mariska és Dezső, Lányi Viola és Melanie, Zmeskáll Pistike, Kalmár Rózsa, ifj. Münnich Aurél, Rakovszky Zsófia, Lakner Margitka, Kramer Margit, Vajda Marietta és Ferencz, Sier Friczike, Benedek Dávid, Altstock Hugó, Ebeczky Gabriella, Ament Ferencz, Kazy Livia, Flór Anna, Boros Emmike, Preisach Frida, Kovalóczy Rudi, Jármái Renée, Bachrach Mátyás (Ugy látszik, hasztalan prédikálok a rojtos levél-papiros ellen. *F. b.*) Engel György, Weisz Mariska és Sándor, Bajai János, Reich Alfréd (hiányosan), Badics Gizi, Török Ella, Balogh Andorka, Jelinek Lajos, Spitzer Jolán és Fánika, Belyna (?) Gyula (a nevedet tisztán olvashatólag irjad. Nem tudom, jól betüz-

tem-e ki? *F. b.*), Grün testvérek, Janny Rudolf, Szondy Gyurika, Veress Gizike, Krivány Dénes és Jankó Nemes Ernő, Mándy Thyra, Fleischmann testvérek, Basch Bözsike, Herzfeld Ella, Kossaczky Gyula, Mánd Thyra, Cornides Antal, Bender Pista, Csenthe Abigél és Mátyás, Vimbeck Laci, Doroszlay Emke (?), Varró Lizike, Mondánszky Ernő, Forgó Dénes, Hudecz Ivor, Balogh Nettike és Imre.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Lányi Viola és Melanie. Budapestén*, kiknek a jutalom-könyvet (*Regék és mesék*, írta *Vilma néni*, két színes képtáblával és szöveg-képekkel, szép vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIII. köt. 22-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Jármái Renée, Török Ella, Balogh Andorka, Bachrach Mátyás.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mindenek előtt mindnyájatokat: úgy magatokat, mint a hozzatok tartozókat örömmel és szeretettel köszöntelek ez évnek hajlatán s az ujnak mesgyéjén. Az ezrével felém áramló sok jó kívánságot egyenként megköszönöm lehetetlen lévén: fogadjátok ezen az uton állandó hűségemnek, változatlan szeretetemnek nyilvánítását.

Boldog Ünnepeket!

Forgó bácsi.

*

Vermes Gergely. K. Feri barátodnak igaza van: a rányi ugró-kut, melynek meleg vize a nap bizonyos óráiban szökken föl csodálatos alakzatokban, nem mesterséges, de természetes szökőkut, hazánknak egyik legbájosabb természeti csodája. — **R. S.** Tartalmok megjárná, de a verselés gyöngé: — **Esterházy Erzsébetke.** A Vad Laci rajzairól helyesen gyanítod, hogy azokat nem gyermek rajzolja. Hiszen azok a kezdetleges vonások csak látszólag azok. Egy kiforrott művésznak tréfás alkotásai, aki, hogy úgy mondjam, igen jól tud rosszul rajzolni. Az írásod örvendetesen szépül. A leveledben nem volt pénz. — **Bauer Henrik.** Én nem azt üzentem neked, hogy nem hiszek neked; de igenis azt, hogy a jelzett pénz nem volt benne a levélben, ami sok más gyermekkel is megesis: hivatkozni a levél foglalatára s a küldemény utalványnyal érkezik. Tehát nincsen is miért elkeseredned. Annál szivesebben vettem annak hírét, hogy a vizsgákat szép sikerrel tetted le. — **Kálmán**

Mariska. Semmi okod a szegyenkezésre, amért későn küldted be a megfejtést. Hiszen ez nem mulasztott kötelesség, csak jogod, amellyel tetszésre élhetsz. Főlépülésednek megörültem. — **Benedek Dávid.** Lám, a mostani levélkéd milyen takaros! Dicsérlek, hogy fogott rajtad az intés. — **Vajda testv.** Ha kívánjátok az *ur és kisasszony* czímet: a kiadó-hivatalnak szólhatok. De hát nyilván csak tréfáltatok. — **Zmeskall Pistike.** Az önhiba elismerése út a javulás felé. Mi okon bér málsz te engem *Istvánnak*? A »Kis Lap« szerkesztője *Forgó bácsi.* Ezzel érjétek be. — **Engel Gyula.** Mit vártál vagy kérdeztél tőlem, hogy annyira megpanaszold hallgatásomat? — **Rakovszky Zsófi.** Csak írd vigan, bátran, amikor kedved tarja. Szivesen foglalkozom veled mindig. — **Esterházy László.** Valamennyi rajzocska között legjobban tetszett nekem az a kukorékoló fáczán. Hát szokott? — **Mándy Thyra.** Ha szabadulhatnék, arra a régi s mindannyiszor megismétlődő kedves meghívásra bizony oda sietnék hozzátok. — **Basch Bözsike.** A rejtvényedet besoroztam. Mikor jöttök fel? — *Több levél-ről a jövő számban.*

Kis értesítő.

Abban a reménységben, hogy idejére elkészül az a kedves kis ajándék, amelyet karácsony-fiúknak szántam nektek — már a »Kis Lap« mult-heti számában jelentettem be. De hát egy héttel megkésik az, mivel a szt. Ünnepek táján sűrűn elfoglalt nyomdai intézet nem győzte a munkát s így már csak az *ujvének első száma* hozhatja meg nektek a *gyönyörű Kis fali naptárt.* Tehát a *karácsonyi ajándékból ujévi* lett, valamint hogy inkább is *ujévi* jelentősége van neki. De meg ezzel az is véle-jár, hogy akik csak *ujévtől* kezdve szegődnek hozzátok olvasó-társakul, szintén részesülnek benne.

Forgó bácsi.

Jó Szív.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: *Latinovits Józsi* 1 frt., *gf. Almássy Emma* és *Deniske* 2 frt., *Starzsinszky Ferencz* 50 kr., *Hatvany Lilike* 5 frt., *Vertán Margit* és *Magda* 60 kr., *Jármái Renée* 50 kr., *Török Ella* 1 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

F. b.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

1898-iki első félévi folyamára.

A „Kis Lap“ 54-dik kötetére.

A FOLYÓ év és vele a »Kis Lap« most folyó kötete végéhez közeledvén, megnyitjuk az előfizetést a »Kis Lap«-nak az új évvel meginduló új, immár **ötvennegyedik** kötetébe.

Fennállása **huszonhetedik** esztendejében a »Kis Lap« bátran mellőzhet minden hangzatos szót. Nincs az országnak olyan része, ahol már évtizedek óta ne ismerék a »Kis Lap«-ot, mint a magyar gyermek-világ legkedvesebb barátját, szórakoztatóját és egyuttal oktatóját. Elég, ha az eddig megjelent immár egész kis könyvtárt alkotó ötvenhárom kötetre mutatunk rá, azzal a kijelentéssel, hogy az új kötet az előzőknek méltó folytatása lesz.

Mind *Forgó bácsi* a szerkeztő, mind a kiadó-tulajdonos *Athenaeum-társaság* fáradságot és áldozatot nem kimélő gondossággal készítették elő az újévvel meginduló új kötet tartalmát. Mindjárt az első számban

„A jó pajtások kincse“

czimmel hosszabb elbeszélés fog kezdődni, a diák-életből vett vonzó és érdekes történetet nyújtva, számos képpel; lesz újra

szindarab

eljárásra alkalmas, és folytatni fogjuk a

„Képek a magyar nemzet történetéből“

czimü hazafias rajzokat is hazánk multjából, lelkesítőül a fogékony magyar gyermek-világnak. Az előkészített számos egyéb közlemény közt lesz

„Csodálatos utazások“

czimmel egy épp oly regényes, mint érde-

kes sorozat, ugyszintén folytatást nyernek még

„Vad Laczi rajzai.“

e pompás figura-rajzok és lesz újabb sorozat *bűvészet* is. Minden szám közöl továbbá, ugy mint eddig, kisebb elbeszéléseket, meséket, ismeret-terjesztő cikkeket, költeményeket **művészi rajzok** kíséretében, ugy szintén minden számban lesz ezentul is fejtörő rejtvény, feladvány s minden héten **jutalomkönyv** kisorsolása a megfejtők közt, az év végén pedig külön **jutalmak** kisorsolása a legszorgalmasabb megfejtőknek. Változatlanul maradnak a régi rovatok: **Forgó bácsi postája**, mely minden kis olvasónak minden kérdésére választ és felvilágosítást ad; a „**Jó Sziv**“, mely könyörületes adakozásra nyújt módot a tehetősebbeknek; a „**Levelezés**“, mely alkalmat ad a kis olvasóknak, hogy egymással érintkezésbe jussanak, stb.

Uj-évkor minden előfizetőnek, réginek és unjnak, külön kedves **meglepetést** visz a »Kis Lap« új kötetének első száma.

Gyűljetek tehát, magyar fiúk és leányok, az új kötetnél is a »Kis Lap« régi diadalmas zászlaja alá, a régiek hozzanak újakat magukkal, mindnyájokat szeretettel öleli szívéhez

Forgó bácsi.

*

Kérjük t. előfizetőinket, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Egész évre 4 frt

Félévre 2 „

Negyedévre 1 „

Az előfizetések, legczélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.